

Arrest

nr. 83 127 van 18 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2012.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VINOIS loco advocaat K. BLOMME en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten, en half Tsjetsjeens half Lezgins van origine te zijn. U bent afkomstig en geregistreerd te Verhuy Tagirekent, Republiek Dagestan in de Russische Federatie. Van 2006 tot 2008 heeft u uw legerdienst vervuld.

Uw problemen zijn ontstaan na een reeks moorden in 2009, 2010 en 2011. In 2009 en 2010 werden twee hoofden van de administratie van het Magaramkensky-district vermoord. Eveneens werd een schooldirecteur in de zomer van 2011 vermoord en twee politieagenten. Ten gevolge van deze aanslagen werd u in 2009 één of twee keer meegenomen. In 2010 werd u verder twee of drie keer meegenomen. Zo werd u in dat jaar, samen met anderen, meegenomen na een inval in de

moskee, en éénmaal werd u van straat geplukt. Verder werd er bij u thuis een huiszoeking op het einde van de zomer van 2010 uitgevoerd waarna u meegenomen werd. Op de derde dag werd u vrijgelaten. Na deze arrestatie besloot u dat het te gevaarlijk voor u werd en u verbleef op verschillende adressen in de Dagestaanse Republiek.

Op 1 oktober 2011 was u aan het werken op een bouwwerf in Makhatchkala, Dagestan toen er omstreeks elf uur in de morgen een persoon in burger naar u toe kwam. Deze persoon stelde dat u met hem moest meekomen aangezien u leek op een dader. U ging met hem mee naar een dienst van de politie van Makhatchkala en werd er gedurende verschillende dagen ondervraagd, geslagen en vernederd. U moest verscheidene documenten ondertekenen en kreeg een wapen in de handen geduwd. Met dit wapen zou een politieagent vermoord zijn. De autoriteiten vertelden u dat ze nu wel genoeg informatie hadden en u werd gedwongen om te bekennen dat u iets te maken had met de moorden van 2009-2010 en 2011. Uw familie kwam ondertussen in contact met een medewerker van Binnenlandse Zaken die u tegen betaling van honderdduizend roebel wel kon lokaliseren en vrijkopen. Omwille van deze medewerker en de hevige protesten tegen onwettige aanhoudingen van onschuldige burgers die op dat moment in Dagestan plaatsvonden, werd u op 10 oktober 2011 vrijgelaten waarna u naar een vriend vertrok. U verbleef in het buitenverblijf van uw vriend tot 30 oktober 2011 en ging vervolgens naar Pjatigorsk. Na een verblijf bij een vriend vertrok u op 14 november 2011 per trein naar Brest waar u vervolgens met de auto van uw smokkelaar naar een tweede auto reed. Met deze nieuwe chauffeur reed u naar een onbekende plaats waar u vervolgens gedurende anderhalf uur te voet verder trok. Aan het einde van deze voettocht stond een auto op u te wachten waarna een nieuwe chauffeur u naar België bracht. U kwam hier aan op 18 november 2011 en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Sinds uw verblijf in België heeft u nog steeds contact met uw familie in Dagestan. Via uw moeder kwam u te weten dat de autoriteiten éénmaal bij u thuis langskwamen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw rijbewijs en uw militaire boekje voor.

B. Motivering

U vreest dat u opnieuw onterecht gearresteerd zal worden bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst omwille van uw problemen naar aanleiding van de moorden in 2009, 2010 en 2011. Het Commissariaat-generaal verklaart uw asielrelaas echter ongeloofwaardig omwille van de volgende redenen.

In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag blijft over elementen die de kern van uw relaas raken, hetgeen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnt. Vooreerst blijft u zeer vaag over elementaire elementen betreffende uw arrestatie in oktober 2011. Zo stelt u dat u met behulp van een medewerker van Binnenlandse Zaken werd vrijgekocht maar wie die persoon is weet u niet. (CGVS p. 14) U stelt dat uw familie via kennissen contact met deze persoon opnam maar wie die kennissen zijn kan u eveneens niet vertellen. (CGVS p. 14) U verklaart eveneens mede door de vele protestacties, vrijgekomen te zijn. (CGVS p. 14) Echter, u weet niet wanneer specifiek deze protesten werden gehouden, want u nam er niet aan deel. (CGVS p. 14 en 26) U weet eveneens niet precies waar die protesten doorgingen, noch kon u vertellen wat er tijdens die protestacties gebeurde. (CGVS p. 26) U stelt enkel algemeen dat de deelnemers vroegen om personen die onwettelijk werden vastgehouden of verdwenen waren vrij te laten. (CGVS p. 14) Vervolgens blijft u onduidelijk over uw arrestaties in 2009 en 2010. U stelt zeer vaag dat u twee of drie keer gearresteerd werd maar u herinnert zich de data niet. (CGVS p. 16) U herinnert zich enkel dat u tweemaal aan het eind van de zomer 2010 werd meegenomen. (CGVS p. 16) Voor de zomer van 2010 stelt u van straat meegenomen te zijn maar de juiste datum weet u niet. (CGVS p. 17) Eveneens werd u meegenomen uit de moskee, samen met anderen, maar u kan de specifieke datum niet weergeven, enkel dat het in de zomer van 2010 was. (CGVS p. 17) Betreffende de huiszoeking en uw arrestatie op het einde van de zomer in 2010 stelt u dat het politiemedewerkers waren, maar welke instantie weet u niet, noch kan u zeggen hoeveel keer u voor een aantal dagen gearresteerd werd in 2010. (CGVS p. 18, 19 en 20) Volgens uw verklaringen werd u verder één of twee keer meegenomen in 2009 maar u weet niet wanneer. (CGVS p. 20) Betreffende de redenen van uw problemen, namelijk de moorden in 2009, 2010 en 2011, blijft u evenzeer opmerkelijk vaag. Zo stelt u dat twee hoofden van de administratie vermoord werden maar u kan enkel stellen dat één van hen 'A.(...)' noemde. U weet niet precies wanneer ze vermoord werden maar stelt dat één van hen in juni of juli van 2010 gedood werd, de andere in 2009 maar u weet niet in welke maand. (CGVS p. 21) De datum van de moord op de directeur weet u eveneens niet en stelt algemeen dat het op het einde van de zomer van 2011 gebeurde. (CGVS p. 21) Betreffende de politieagenten stelt u dat ze om het leven kwamen tijdens een schietpartij maar

waar en wanneer weet u niet. (CGVS p. 21) U verklaart dat het in het district Magaramkensky gebeurde, maar in welk dorp weet u niet aangezien er vele dorpen zijn. (CGVS p. 22) Bovendien weet u niet of er iemand officieel beschuldigd werd van die moorden want u was op dat moment niet thuis. (CGVS p. 22)

Deze vage verklaringen omtrent de basis voor uw asielproblemen, namelijk de moorden van 2009, 2010 en 2011 evenals de daaropvolgende asielincidenten kan het Commissariaat-generaal onmogelijk aanvaarden. Zo mag men redelijkerwijs verwachten dat een asielzoeker kernelementen met betrekking tot zijn asielproblemen onthoudt, des te meer omwille van de impact die zulke incidenten hebben op een leven. Zo blijkt u gebrekkige kennis te hebben betreffende deze moorden en uw daaropvolgende arrestaties. Eveneens verwacht het Commissariaat-generaal dat een asielzoeker ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas, waarvan hij geen persoonlijke kennis heeft. U slaagt hier geheel niet in en kan enkel zeer algemeen en uiterst vaag stellen hoe vaak u meegenomen werd of wanneer bepaalde feiten zich voordeden. Daarenboven kan u eveneens kernelementen zoals informatie betreffende uw vrijlating niet weergeven hetgeen uiterst bedenkelijk is. Uw gebrek aan kennis omtrent de verschillende moorden evenals de daaropvolgende asielincidenten holt uw geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw problemen bijgevolg uit, temeer u duidelijk de mogelijkheid had om via uw familie, met wie u verklaart nog steeds in contact te staan, deze informatie te bekomen. (CGVS p. 4)

Ten tweede wordt uw geloofwaardigheid aangetast door uw geringe kennis met betrekking tot de evolutie en de huidige stand van zaken van uw problemen. In alle redelijkheid kan het Commissariaat-generaal er immers van uitgaan dat een asielzoeker ernstige pogingen onderneemt om meer informatie te verkrijgen met betrekking tot de actuele stand van zijn asielproblemen, hetgeen u nagelaten heeft. Zo verklaart u niet te weten wat de huidige staat is van het onderzoek naar de dood van de politieagent van wiens moord u verdacht werd, noch kan u vertellen of er recentelijk nog personen werden gearresteerd naar aanleiding van deze moord. (CGVS p. 28) Eveneens verklaart u dat de autoriteiten bij uw moeder langskwamen na uw vertrek maar wanneer kan u niet zeggen. U denkt dat uw moeder u zei dat medewerkers van de FSB langskwamen, maar daar bent u niet zeker van. (CGVS p. 32) Daarenboven weet u niet of dit de enige keer is dat ze bij uw moeder langskwamen. (CGVS p. 33) U heeft niet geïnformeerd naar de huidige stand van zaken aangezien u geen mogelijkheden gehad hebt om dit te doen. (CGVS p. 33) Het Commissariaat-generaal aanvaardt uw vage verklaringen betreffende de evolutie en huidige stand van uw asielproblemen niet. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen bovendien op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen bijgevolg afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, mag dan ook verwacht worden dat hij interesse toont in de evolutie van zijn problemen alsook probeert om zich te informeren betreffende de actuele situatie van deze problemen. U verklaart uw geringe kennis doormiddel van het feit dat u geen mogelijkheden had om deze informatie te bekomen. Echter, dit is hoegenaamd geen reden om uw gebrek aan kennis te verklaren aangezien er vele manieren zijn om informatie in te winnen, zoals brieven per post of via het internet. Uw klaarblijkelijke en onaanvaardbare onwetendheid over zaken die de essentie van uw vervolgingsproblemen in de Russische Federatie betreffen ondermijnen uw geloofwaardigheid en bijgevolg de geloofwaardigheid van uw problemen verder.

Ten derde wil het Commissariaat-generaal betreffende uw militair boekje het volgende opmerken. Volgens uw verklaringen zou u gearresteerd geweest zijn van 1 oktober 2011 tot 10 oktober 2011 (CGVS p. 26). Echter, na onderzoek van uw militair boekje blijkt dat er een stempel in staat op datum van 6 oktober 2011, dus in de periode van uw beweerde vasthouding. U stelt na uw problemen niet meer in contact geweest te zijn met de autoriteiten, en volgens uw verklaringen werden uw rijbewijs en militair boekje thuis verstoep. (CGVS p. 28 en 29) U werd gevraagd of uw moeder nog iets speciaals regelde voor uw vertrek, waarop u negatief antwoordde. (CGVS p. 29) U stelt zich de vraag wat ze nog kon doen. (CGVS p. 29) Echter, na confrontatie met deze stempel stelt u dat uw moeder dit militair boekje toch ging afhalen omdat zij al uw documenten verzamelde en bij zich hield. (CGVS p. 31) U verklaarde dat u dit niet vertelde toen u gevraagd werd wat uw moeder voor uw vertrek deed omdat de vragen in het interview niet op volgorde kwamen waardoor u zich vergiste. (CGVS p. 32) Het Commissariaat-generaal vindt het hoogst onwaarschijnlijk dat uw moeder uw militair boekje zou gaan afhalen als zij op dat moment nog niet weet waar u zit, wie u meenam en of u nog wel in leven was. U weet niet waarom ze uw militair boekje wilde hebben, misschien wilde ze klacht indienen. (CGVS p. 32) U werd vervolgens gevraagd waarvoor die stempel diende waarop u stelt dat het ofwel is om geregistreerd te worden ofwel om uitgeschreven te worden. (CGVS p. 32) Welke van de twee het is weet u niet meer goed, maar u weet wel dat er een stempel opstaat. (CGVS p. 32) Vervolgens stelt u dat het is om geregistreerd te worden. (CGVS p. 32) Het Commissariaat-generaal stelt zich vragen

met betrekking tot uw uitleg aangezien het niet aannemelijk is dat uw moeder zulke onnodige acties zou ondernemen wanneer haar zoon enkele dagen eerder onwettig werd meegenomen. Het is dan ook de vraag waarom uw moeder u wilde registreren of uw militair boekje wou verkrijgen als het nog onduidelijk is of u al dan niet in leven was. Bovendien werd u, voor confrontatie met de stempel in uw militair boekje, gevraagd wat uw moeder precies deed voor uw vertrek, waarna u stelde dat zij niets meer deed. Deze vraagstelling was duidelijk en kon onmogelijk tot verwarring leiden omdat, volgens u, de vraagstelling niet in volgorde was. Het feit dat deze stempel dd. 6 oktober 2011 in uw militair boekje geplaatst werd en gezien het feit dat u de acties van uw moeder voor uw vertrek vergeet te vermelden, zelfs na duidelijke vraagstelling, ondergraaft uw geloofwaardigheid verder.

Ten vierde bleek u een belangrijk asielincident waarvan u melding maakte in de CGVS-vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken niet te vermelden tijdens uw interview op het Commissariaat-generaal, hetgeen verder afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bedreigd werd door leden van het verzet. (CGVS-vragenlijst, vraag 3.8) Echter, u maakt hiervan op geen enkel moment melding tijdens uw volgend interview op het Commissariaat-generaal. U werd vervolgens gevraagd of er nog problemen of incidenten zijn die verband houden met uw asielaanvraag waarop u zegt dat u alles verteld hebt, en dat u denkt dat er niets anders meer gebeurd is. (CGVS p. 30) Na confrontatie met deze bezwaarlijke omissie stelt u dat u dit incident vergeten was omwille van uw zenuwen. (CGVS p. 30) Het Commissariaat-generaal aanvaardt deze verklaring hoegenaamd niet aangezien verwacht mag worden dat een asielzoeker een dergelijk belangrijk en indringend asielfeit tijdens de verschillende interviews van zijn asielprocedure vermeldt. U werd nauwlettend gevraagd of er nog andere feiten waren die u nog niet vermeld had en zelfs na deze mogelijkheid om uw vergetelheid recht te zetten, slaagt u er niet in om de bedreigingen van leden van de strijders voor de geest te halen. Deze omissie van een dergelijk belangrijk asielfeit holt uw geloofwaardigheid verder uit. Bovendien kunt u zelfs niet bij benadering dit incident situeren in de tijd. U stelt enkel dat het was toen u al problemen had (CGVS p. 30).

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan er op basis van de voornoemde redenen geen geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten waarop u uw asiel baseert. Er dient dus besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten, met name uw rijbewijs en militair boekje bewijzen verder op voldoende wijze uw identiteit hetgeen niet betwist wordt door het Commissariaat-generaal, maar zij zijn niet van die aard dat zij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas kunnen herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van de verdediging.

Wat de opwerping van de schending van de rechten van verdediging betreft merkt de Raad op dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken. Ze zijn derhalve niet van toepassing op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) een quasi-jurisdictionele overheid is die een aantal elementaire regels dient te respecteren. Verzoeker verwijst naar het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid tot een zorgvuldige feitenvinding. Verzoeker stelt dat de artikelen 48/2 tot en met 48/4, 49 en 52 van de vreemdelingenwet de termen vluchteling en subsidiaire bescherming beschrijven. Verzoeker meent dat het al te strikt toepassen van deze regels die het statuut omschrijven, deze regels kennelijk inhoudelijk schendt. Zelfs bij onwaarheden blijven de feiten zoals ze voorliggen volgens verzoeker bepalend om iemand als vluchteling te erkennen en onjuiste verklaringen zouden niet noodzakelijk tot ongegrondheid leiden. Verzoeker stelt dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstrijdigheden geenszins contradictoir zijn en bovendien zijn de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van die aard om een weigeringsbeslissing te gronden.

Verzoeker klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 18 januari 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Russisch machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Verzoeker geeft een theoretische uitleg over de geloofwaardigheid van een asielrelaas met betrekking tot een completer verhaal in dringend beroep ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat deze procedure sinds 2007 niet meer bestaat. Waar verzoeker stelt dat nagegaan moet worden of de ingeroepen elementen te wijten zijn aan de verzoekende partij duidt hij niet aan wat de relevantie hiervan *in casu* is.

Verzoeker meent dat er geen enkele feitenvinding gebeurd is aangezien het Commissariaat-generaal zich heeft beperkt tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie en voor het overige het in twijfel trekken van het feitenrelaas en het verwijzen naar vaagheden en beweerdelijke tegenstrijdigheden. De commissaris-generaal zou niets onderzoeken, maar integendeel op zoek gaan naar elementen om doelbewust de aanvraag van verzoeker te kunnen afwijzen. Verder vraagt verzoeker zich af waarom men hem eerst uitvoerig ondervraagt op het Commissariaat-generaal en dan de elementen die hij aanbrengt niet uitvoerig onderzoekt.

Verzoeker voert aan dat het eerder standaard dan uitzondering is om, wat betreft vluchtelingen van Rusland, op basis van beweerdelijke tegenstrijdigheden, onnauwkeurigheden of vaagheden te stellen dat het relaas niet wordt geloofd. Verzoeker meent dat een dergelijke argumentatie geenszins overtuigt en merkt op dat er in geen enkele mate rekening wordt gehouden met het feit dat hij ten eerste getraumatiseerd is door zijn problemen. Verzoeker stelt dat hij zich niet kan ontdoen van de indruk dat eerder gekeken wordt naar zijn land van herkomst en dat zijn aanvraag op basis hiervan wordt afgewezen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) meent dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid, en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS nr. 163.364, 10 oktober 2006).

De Raad wijst er verder op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Daar waar verzoeker stelt dat hij uiterst getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is stelt de Raad vast dat hij hiervan geen enkel bewijs voorlegt. Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van

vervolging kunnen tot trauma en stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat hij niet op effectieve wijze kon deelnemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit het gehoorverslag.

Het middel is niet gegrond.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De schending van de artikelen 3 en 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Bovendien wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker helemaal niet *in concreto* aangeeft waar de bestreden beslissing deze artikelen zou schenden.

Verzoeker geeft, met het aanhalen van rechtsleer, een theoretische uitleg over de materiële motiveringsplicht en wijst erop dat de Belgische rechtspraak het principe, dat vervolging zowel door de overheid als door derden kan gebeuren, onverminderd huldigt en dat het gebrek aan bescherming door de overheid ook de hoedanigheid van vluchteling kan gronden.

De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. Verzoeker dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Verzoekers relaas is gesteund op het feit dat een aantal moorden gepleegd zijn in 2009, 2010 en 2011 en hij gedwongen werd zichzelf hiervoor als dader te beschuldigen. De commissaris-generaal vindt deze gebeurtenissen niet geloofwaardig omdat er sprake zou zijn van onaannemelijke vaagheden, maar verzoeker meent dat hij uiteraard maar kan vertellen wat hij nog weet, waarbij er rekening gehouden dient te worden dat hij ten eerste getraumatiseerd is door zijn problemen.

De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

Hierboven werd er reeds op gewezen dat verzoeker niet aannemelijk gemaakt heeft dat hij getraumatiseerd is.

Verzoeker meent dat bij nader inzien geen sprake is van dermate zwaarwichtige tegenstrijdigheden dat onmiddellijk alle overige verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn, wel integendeel. Verzoeker wijst op de stukken die hij neerlegt. Verder benadrukt verzoeker dat bedrog nooit vermoed wordt, maar bewezen dient te worden. Verzoeker wijst erop dat de commissaris-generaal enerzijds om bewijsstukken verzoekt, maar als deze dan met de meeste moeite verzameld worden, worden niet aanvaard, of genegeerd.

De Raad wijst erop dat verzoekers relaas niet ongeloofwaardig bevonden werd op basis van één enkele tegenstrijdigheid. De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Wat betreft de stukken die verzoeker heeft neergelegd merkt de Raad op dat deze op geen enkele manier verzoekers asielrelaas bewijzen. Verzoekers militaire boekje en rijbewijs tonen enkel aan dat verzoeker zijn legerdienst vervuld heeft en dat hij met een auto mag rijden in zijn land van herkomst. Verder benadrukt de Raad dat de bewijslast bij verzoeker ligt, zodat het aan hem is om zijn relaas aannemelijk te maken. Het is niet de taak van de asielinstanties om aan te tonen dat verzoekers aanvraag bedrieglijk is, zij dienen te oordelen of het relaas al dan niet aannemelijk is. *In casu* is de Raad van mening dat verzoekers relaas niet aannemelijk is.

Het middel is niet gegrond

2.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het fair play-beginsel.

De Raad meent dat het "fair-play"-beginsel als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat de administratie zich niet van onfatsoenlijke middelen mag bedienen om de burger in het verkrijgen van zijn recht te hinderen door onder meer het achterhouden van relevante gegevens of het verstrekken van onjuiste gegevens, het uitstellen of niet nemen van beslissingen waarbij de burger belang heeft, het toepassen van een vertragingstactiek of het handelen met overdreven spoed. Een schending van het beginsel van de "fair-play" doet zich slechts voor als er sprake is van moedwilligheid (RvS 20 mei 2005, nr. 144.744). Verzoeker toont niet aan dat dit te dezen in hoofde van verweerder het geval is.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing helemaal niet motiveert waarom hem de subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Verzoeker meent dat er eveneens geen onderzoek werd verricht naar de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, terwijl deze situatie er geenszins op vooruit is gegaan. De commissaris-generaal had minstens de hedendaagse situatie dienen te beoordelen, aangezien verzoeker niet kan teruggestuurd worden naar een land waar ontvoeringen en folteringen vaste praktijken zijn. Verzoeker stelt verder dat om te stellen dat er sprake is van een ernstige en individuele bedreiging het niet noodzakelijk is aan te tonen dat men specifiek gevisieerd wordt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker wijst hierbij naar recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid in een toegankelijke taal voor juristen.

De commissaris-generaal heeft voor verzoeker een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd genomen na individueel onderzoek op basis van de elementen die terug zijn te vinden in het administratief dossier. De motieven voor de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zijn voor het grootste deel gelijklopend met deze voor de weigering van de vluchtelingenstatus. Het is niet omdat deze motieven niet nog eens specifiek opgesomd zijn in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus, dat de beslissing op dit vlak onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing stelt: "(...)Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.(...)". Verzoeker kan dit niet weerleggen door louter te stellen dat de informatie waar de commissaris-generaal zich op baseert niet overeenkomt met de werkelijke situatie in verzoekers land van herkomst.

Waar verzoeker verwijst naar algemene mensenrechtenrapporten, antwoordt de Raad dat de loutere verwijzing naar niet nader bepaalde rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, bewijst. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Verzoeker merkt op dat het niet is omdat de gevechtshandelingen afgenomen zijn dat de situatie in zijn land van herkomst plots veilig zou zijn. De situatie zou wel degelijk ernstig en precair blijven, wat ook *in concreto* blijkt uit het relaas van verzoeker die gedwongen werd bekentenissen af te leggen na lichamelijke en psychische mishandeling.

De Raad merkt op dat dit een ook loutere beweringen vanwege verzoeker betreft die geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

In deze omstandigheden meent verzoeker dat het duidelijk is dat elke asielaanvraag van personen uit verzoekers land van herkomst ten minste grondig onderzocht dient te worden, hetgeen niet het geval is volgens verzoeker.

Verzoeker stelt dat niet van hem verwacht kan worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt bewijst, maar dat van de overheid verwacht kan worden dat deze de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaande beslissing als een afwijzing van een asielaanvraag, zonder dat zij er meer dan honderd procent zeker van is dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst. De Raad wijst erop, zoals reeds eerder in dit arrest gesteld, dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust.

Het verwijt dat de commissaris-generaal geen onderzoeksdaan heeft verricht is niet dienstig. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS nr. 164.792, 16 november 2006).

Het middel is niet gegrond.

2.4. In een vierde en laatste middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt dat zijn afkomst en herkomst niet betwist worden en dat uit informatie waar de commissaris-generaal ook toegang tot heeft duidelijk blijkt dat de situatie voor jonge mannen uit de Kaukasus en de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend is te noemen. Bovendien zou de Russische overheid niet bereid zijn deze jonge mannen afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld. Verzoeker verwijst hierbij naar het Algemeen ambtsbericht Noordelijk Kaukasus van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland.

Zoals hoger reeds vermeld werd, volstaat het aanhalen van rapporten van algemene aard over de situatie in het land van herkomst niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen en eveneens niet om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lopen van ernstige schade zou zijn.

Verder wijst verzoeker op rechtspraak van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waarin gesteld wordt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van persoonlijke bedreiging, als de aanvrager wordt teruggestuurd, maar dat het voldoende is om een algemener risico en willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen, hetgeen verzoeker meent aangetoond te hebben.

De Raad meent dat uit de aangehaalde elementen niet blijkt dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich ervan diende te vergewissen dat verzoeker geen enkel risico liep op een mensonterende behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst, ongeacht de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas. Daarom zou er niet alleen schending zijn van hogervermelde richtlijn en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, maar eveneens van artikel 3 EVRM *juncto* 13 EVRM.

Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk oordeelde dat nationale rechters ook diende te toetsen of er sprake is van een risico tot behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en dat in de beoordeling dient rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker thans met zeer ernstige medische problemen kampt en dat verzoeker in het verleden reeds slachtoffer was van ernstige schendingen van artikel 3 EVRM. Verzoeker meent verder dat uit de motivering dient te blijken dat er hieromtrent onderzoek gedaan werd, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verzoeker meent in elk geval dat er helemaal geen rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie en dat de bestreden beslissing gebruik maakt van een standaardargumentatie omtrent de situatie in verzoekers land van herkomst, waaraan geenszins verzoekers relaas *in concreto* getoetst wordt en dat de bestreden beslissing verder gebaseerd is op tegenstrijdigheden die er geen zouden blijken te zijn.

Daar waar verzoeker stelt dat hij thans met zeer ernstige medische problemen kampt en dat hij in het verleden reeds slachtoffer was van ernstige schendingen van artikel 3 EVRM meent de Raad dat verzoeker dit niet bewijst.

Artikel 13 van het EVRM voorziet dat iedereen wiens rechten en vrijheden die in het verdrag zijn vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat niet kan worden ingezien in welke mate artikel 13 EVRM zou kunnen geschonden zijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Het middel is niet gegrond.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS